

for København, og man dog er gaaet ind paa at stryge det her i København, hvor man ikke har ment, at dette Hensyn gjorde sig saa stærkt gældende, vil jeg meget anbefale det høje Ting at stemme mod Ændringsforslag Nr. 60.

Hvad angaar Ændringsforslagene, som ere stillede af de ærede Ordførere, ere jo nogle af disse rene Rettelser, andre gaa ud paa en forandret Paragraffølge og ere delvis Sammendragning af Bestemmelserne i Lovforslaget, med Tilføjelse af et Register til det. Det sidste er jo under alle Omstændigheder meget praktisk. Hvorvidt den forandrede Rækkefølge er praktisk, beror naturligvis paa et Skøn, og jeg skal slet ikke udtale mig imod, at man vedtager den foreslaaede Forandring i Paragraffølgen. Hvad den delvise Sammendragning af Bestemmelserne angaar, er det jo rigtigt, at man derved faar i en enkelt Paragraf det, som ellers er bestemt ved ligelydende eller omtrent ligelydende Paragraffer baade om den borgerlige Retspleje og om Strafferetsplejen. Det kan fra et vist Synspunkt siges at være fordelagtigt, men om det i praktisk Henseende er en Fordel, stiller sig for mig ret tvivlsomt. Naar denne Lov, forhaabentlig snart, træder i Kraft, saa vil det jo blive en meget byrdefuld Sag for alledem, der skulle have med den at bestille, at sætte sig ind deri, navnlig i Begyndelsen; og da tror jeg, at Loven vil noget mere faa Karakteren af en god Lærebog, naar den har alle de Bestemmelser under et, som vedrøre den borgerlige Retspleje, og alle de Bestemmelser under et, som vedrøre Strafferetsplejen. Selv om det derved hænder, at der kommer Gentagelser, tror jeg, at det vil blive meget lettere for alle dem, der bruge denne Lov, at haandtere den, naar de paa et enkelt Sted kunne læse sig til alt, hvad de i et givet Tilfælde skulle bruge. Men det er jo ikke noget Realitetsspørgsmaal, men kun et rent praktisk Spørgsmaal, og jeg haaber, at man, naar man kommer til Forhandling senere, ogsaa vil komme til nærmere Forhandling om det.

Naar den ærede Ordfører, det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann) henstillede det Spørgsmaal, om ikke Landsretsdømmernes Antal, særlig ved østre Landsret, er for ringe, skal jeg sige, at det kan være muligt; hvis Lovens endelige Skikkelse bliver den, at der i en Del Landsretssager skal være 5 Dommere til at deltage i Afgørelsen, kan det være muligt, at det Dommerantal, der er fore-

slaaet, er for ringe; muligt kan det ogsaa være, at det foreslaaede Antal kan gaa ned. Ingen kan sige det paa Forhaand, idet det ogsaa er et af de Punkter, hvor man ved dette Lovarbejde bevæger sig paa det fuldkomment usikres Omraade, idet man ikke paa nogen Maade kan vide, hvor mange Sager der i Fremtiden vil blive ved Landsretterne, og hvor lang Tid disse Sagers Behandling vil tage. Det er noget, som man først vil faa at se efterhaanden, og skulde det da vise sig, at Dømmernes Antal er for ringe, nærer jeg ikke nogen Tvivl om, at naar Rigsdagen først er gaaet med til hele denne store Omformning af vort Rettergangssystem, vil den Redebonhedens Aand, der derigennem har givet sig Udslag, ogsaa give sig Udslag i Tillæg til og Forandringer i Loven, naar saadant maatte gøres fornødt.

Naar nu Lovforslaget bliver vedtaget her i dette høje Ting ved tredje Behandling, vil det jo paa mange Punkter blive vedtaget i en Skikkelse, som jeg ikke har kunnet tiltræde, og som jeg ogsaa føler mig forvissat om ikke vil blive tiltraadt i det andet Ting. Hvis derfor Afgørelsen her ved tredje Behandling var dette Tings sidste Ord, vilde jeg dermed betragte denne Sag som strandet, men efter hele den imødekommende og velvillige Aand, der har besjælet Forhandlingerne om denne Sag fra først til sidst her i dette Ting, nærer jeg det Haab, at det skulde kunne lykkes ved Forhandling paa et senere Stadium at bringe Anskuelserne saa nær til hinanden, at de kunne mødes og falde sammen i en overensstemmende Lovtekst. I dette Haab vil jeg takke det høje Ting for den Hurtighed, hvormed Behandlingen i denne Samling er foregaaet, saaledes at Lovforslaget allerede nu kan komme til Behandling i Folketinget og rimeligvis snart vende tilbage til dette høje Ting, saa at det Fællesudvalg, der forhaabentlig vil blive nedsat, og hvis Nedsættelse jo afgjort vil blive nødvendig, vil kunne faa rigelig Tid til at søge at komme til en god og lykkelig Løsning af denne Sag.

Formanden: Jeg vil blot bemærke, at den sidste Del af den højtærede Ministers Foredrag jo nærmest hører hjemme paa et senere Tidspunkt af Forhandlingerne, naar vi have afsluttet Forhandlingerne om Ændringsforslagene. Jeg bemærker det kun, for at man ikke fra anden Side skal komme nærmere ind derpaa paa dette Trin af Sagen.